

GABRIELA GROSS

In volle
bloei

Vertaling Jeannet Dekker

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

Oorspronkelijke titel: *Der Ruf einer neuen Zeit*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Jeannet Dekker

Omslagontwerp: Zero Media

Omslagbeeld: München: © Harald Nachtmann / Gettyimages; Trap: © Victoria Davies / Trevillion Images;

Vogels: FinePic®, München; Bloemen op de voorgrond: FinePic®, München

Zetwerk: Crius, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1196 7

ISBN 978 94 027 6796 4 (e-book)

NUR 302

Eerste druk februari 2023

Originally published in Germany under the title *Das Goldblütenhaus. Der Ruf einer neuen Zeit*.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Grasse, Frankrijk, 1947

Getroffen door immense opluchting keek Alfons met een bijna tedere blik naar het geopende potje voor hem op de labtafel. Na drie maanden hard werken had hij eindelijk zijn doel bereikt.

Het was sisyfusarbeid geweest om een crème te ontwikkelen die bij de productie geen kapitalen kostte, maar zich toch van de concurrentie onderscheidde. Elke ochtend had hij, nog moe van te weinig slaap, zijn labjas aangetrokken en was hij aan het werk gegaan. En niet zelden was hij pas laat op de avond opgehouden met mengen en testen, hopen en afkeuren. Vaak was hij ontevreden geweest over het resultaat en had hij zich afgevraagd of hij niet te veel hooi op zijn vork had genomen. Dan had hij uitgerkend hoelang hij nog met zijn geld kon doen. Grote financiële risico's kon hij zich zo kort na het einde van de oorlog niet veroorloven. Uiteindelijk, toen de twijfel al aan hem begon te knagen, was het hem gelukt om een product met een goede consistentie te vervaardigen dat voedend maar niet kleverig aanvoelde. Een verzorgende huidcrème met waardevolle bestanddelen, voor een glad en zacht resultaat. Bovendien was de kleur precies goed: een stralend, zonnig geel.

'Geel als goud,' fluisterde hij ontroerd. Met een tevreden glimlach streek hij met de rug van zijn hand over zijn snor. De tijd van experimenteren was voorbij. Hij rende de gang in en keek in de spiegel. Zijn gezicht had de uitdrukking van een man die zijn toekomst duidelijk voor zich zag.

'Gérard!' riep hij. Ongeduldig keek hij verder de gang in.

Dat de perfecte crème nu eindelijk voor hem op tafel stond, had hij immers ook te danken aan de bevriende apotheker die hem zijn laboratorium ter beschikking had gesteld. Wat zou Gérard zeggen als hij voelde hoe zacht het mengsel was nadat hij het had aangebracht? Maar waar hing hij nu weer

uit? In de verwachting dat hij zijn collega elk moment dolgelukkig zou kunnen omhelzen liep Alfons naar de trap. Op luidere toon dan daarnet riep hij naar boven. ‘Gérard!’

Toen er wederom geen antwoord kwam, wist hij het weer: Gérard was naar het ziekenhuis, waar Simone met een longontsteking lag. Hij schudde zijn hoofd, geschrokken van zijn vergeetachtigheid. Nu zijn onderzoek eindelijk tot resultaat had geleid, buitelden zijn gedachten over elkaar heen – maar vergeten hoe Gérards vrouw eraan toe was, dat ging te ver. Morgen zou hij haar meteen bezoeken, dan nam hij een bloemetje mee. En wanneer Gérard terugkwam, zou hij hem mee naar Philippe nemen. Met die dermatoloog onderhield hij nauw contact, net als met Arnaud, de chemicus die bij een parfumeur in Grasse werkte. Die twee moesten zo snel mogelijk horen dat het hem was gelukt. Alfons zag het gezelschap al aan een bistrotafeltje zitten, ieder met een glas pastis in de hand om de creatie van zijn nieuwe crème te vieren. Het zou fijn zijn om met zijn kompanen de laatste drie maanden nog eens door te nemen.

Vervuld van voorpret liep hij naar het openstaande raam en keek naar buiten. De dakpannen van het huis tegenover hem schitterden als goud in de middagzon. Alfons liep terug naar het lab en ging weer op de stoel zitten waarop hij al sinds de vroege ochtend op zijn aantekeningen had zitten broeden. Opgewonden boog hij zich voorover, en hij schoof met zijn hand de andere potjes opzij. Zijn eerdere pogingen deden er niet meer toe. Jasmijn, tuberoos, sandelhout. Hij had gedacht dat hij een van deze geurnoten aan zijn crème moest toevoegen om iets bijzonders te creëren, maar hij had zich vergist.

Goudsbloemextract, dat was wat eraan ontbrak. De alledaagse goudsbloem. De oplossing van het probleem was dichterbij geweest dan hij had vermoed. Het extract van die plant was veelzijdig, het hielp de huid te kalmeren en te regenereren en was bij uitstek geschikt voor een alles-in-eencrème voor het hele lichaam, maar vooral voor het gezicht en de handen. Een product dat de hele familie kon gebruiken en dat aangenaam beschaafd rook. Als hij het goed aanpakte, kon hij er al snel veel geld mee verdienen, daar twijfelde hij niet aan.

Hij probeerde de chaos rondom hem te negeren. De opengeslagen naslag-

werken en de flessen met glazen stoppen, pipetten en miniatuurmaatbekers, de flacons met oliën en al die stroken papier waarmee hij de verschillende geuren had getest, en natuurlijk oneindig veel mengbekers... Met een zucht draaide hij zich om. Hij had volgehouden, niet opgegeven. Uiteindelijk hadden zijn instinct en zijn Duitse inborst gezegevierd.

Toen hij in een droom de gebarsten, droge handen van de vrouwen, mannen en kinderen had gezien, had hij pas begrepen dat hij op de verkeerde weg zat. Zijn crème had geen exclusieve geur nodig. Na de oorlog verlangden de mensen naar zekerheid en welbevinden. Zekerheid kon hij hun niet bieden, maar een goed gevoel wel. Alfons stak nog eens de spatel in de mengbeker en wreef wat crème tussen zijn duim en wijsvinger. Hoe vaak had hij dat vandaag al niet gedaan? En ook dit keer was het alsof hij over fluweel streek.

Zenuwachtig van vreugde liet hij zijn tong langs zijn lippen glijden. Zorgvuldig veegde hij het restje crème van zijn handen, en daarna deed hij een deksel op de mengbeker en zette die koud. Hij trok zijn labjas uit en hing die in de kast.

Door het open raam waaide de geur van vers stokbrood vanuit de nabijgelegen *boulangerie* naar binnen. Alfons ademde diep in. Hij hield van het leven in Zuid-Frankrijk, dat hielp hem de ontberingen van de afgelopen jaren te vergeten, maar hij zou binnenkort terugkeren naar Duitsland. Als hij zijn ogen dichtdeed, zag hij het leven al voor zich waarvan hij hoopte dat het binnenkort werkelijkheid zou worden. Hij had dolgraag aan de benauwde duisternis van de apotheek in Bad Wiessee willen ontsnappen. Hij wilde zijn eigen bedrijf stichten... en een eigen gezin. Goed, daar was hij wat laat mee, maar beter laat dan nooit.

Terwijl hij zijn colbert pakte en het aantrok, vroeg hij zich af hoe hij zijn crème moest noemen. Zolang hij nog geen goede naam had, zat zijn taak er nog niet op. De naam was even belangrijk als het product zelf. Hij schuifde door het lab en draaide voortdurend aan de puntjes van zijn snor. Al ijsberend piekerde hij wel een uur lang, gevolgd door nog een uur, en toen besepte hij opeens dat hij het veel te ingewikkeld wilde maken. 'Goudsbloem...'

Dat was zo vanzelfsprekend, zeker omdat hij met deze crème letterlijk

en figuurlijk goud in handen had. Hij sloeg met zijn hand tegen zijn voorhoofd en lachte opgelucht. Goud werd in verband gebracht met glanzende kostbaarheden, en bloemen herinnerden aan de natuur en een goed gevoel. ‘Goudsbloem,’ dat was een woord dat emoties opwekte.

‘Goudsbloemcrème,’ herhaalde hij verrukt. ‘Zo ga ik het noemen.’ Hij liep bijna dansend naar de koelcel en begon tegen de beker te praten alsof die een vrouw was. ‘Je bent een wonder der natuur. We moeten er alleen voor zorgen dat iedereen zich jou kan veroorloven. Het succes hangt af van de aantallen, snap je? En het deksel van jouw potje versier ik met een plaatje van een goudsbloem. Ja, zo gaan we het doen.’

Hij dacht aan de percelen aan de Tegernsee die hij voor de oorlog van zijn spaargeld had gekocht. Nu bleken het riante terrein aan de oever van dat Beierse meer en de twee kavels in het achterland een gelukkige koop. Er was genoeg ruimte voor een bedrijfspand met een laboratorium, en zodra hij over voldoende liquide middelen beschikte, ging hij daar het huis voor een familie bouwen... Een villa in zachte crèmetinten, met zuilen ervoor, en ramen met roeden waardoor het licht tot in alle hoekjes van het huis naar binnen kon vallen. En op de voorgevel een imposant mozaïek van een bloeiende goudsbloem, zodat iedereen meteen wist wie er in dit huis woonden: Alfons Glanz en zijn gezin. In de Goudsbloemvilla zouden zijn kinderen ’s avonds om de tafel zitten om de dag samen met hun moeder en hem, hun vader, af te sluiten...

Alfons ging helemaal op in de beelden van zijn toekomst en zag een gelukkig en succesvol leven voor zich. Na een laatste blik op de mengbeker, waarvan hij zich maar moeilijk kon losrukken, liep hij naar het voorhuis om zijn hoed te pakken. Daarna liep hij naar buiten. Terwijl hij over de Rue Gazan liep, dacht hij terug aan de dag waarop hij voor het eerst voet op Zuid-Franse bodem had gezet. Toen hij uit de trein was gestapt, had het tegen zijn verwachting in pijpenstelen geregend. Kleumend maar vol hoop had hij zijn koffer vastgepakt, met maar één gedachte in zijn hoofd: een crème die soepel aanvoelde, die de natuurlijke gezondheid van de huid ondersteunde en waarvan hij zich de productie kon veroorloven. En nu had hij een zonnestraal in een mengbeker gevangen.

Alfons keek op naar de hemel. Die was diepblauw, nergens was een wolkje

te zien. In de bomen kwetterden vogels. Een prachtige dag. Hij keek naar de huizen die hij passeerde. Vele stamden uit de Middeleeuwen en van een aantal brokkelde het geelbruine stucwerk van de gevel af. Maar hoewel de historische binnenstad had geleden en de steegjes slechts een paar meter breed waren, waardoor er maar weinig zon op het plaveisel viel, had Grasse een onvergelykbare charme. Alfons was dol op de besloten hoekjes met net genoeg plaats voor een tafeltje en een paar stoelen. De mensen leefden hier grotendeels buiten en dat was een van de redenen waarom hij zo dol was op deze stad. Hij sloeg de Rue Droite in.

'*Bonjour, monsieur Glanz!*' Aan de overkant stak een man bij wijze van groet zijn hand op. Het was meneer Martin, de schoenmaker. Hij liep mank, een twijfelachtig aandenken aan de oorlog, maar verder maakte hij het goed. Vorige week nog had Alfons bij hem zijn schoenen laten verzolen.

'*Bonjour, monsieur Martin!*' Hij lichtte zijn hoed.

Tijdens hun eerste bezoek aan bistro Les Papilles had Gérard zijn landgenoten nog moeten geruststellen. Zijn collega was slechts een apotheker die vanwege een crème hiernaartoe was gekomen, had hij hun verzekerd. Hij was weliswaar een *boche*, een mof, maar hij was vlijtig en rechtschapen en had net zo onder de oorlog geleden als de mensen hier. Daarna had niemand hem godzijdank nog met een scheef oog aangekeken of zelfs maar lastiggevallen. Inmiddels werd hij door de meeste inwoners gegroet, en wie dat niet deed, geperde hem bewust.

Hij stak de straat over en volgde een paartje dat hand in hand liep. Dat minnekozen van de jongelui versterkte zijn verlangen naar een vrouw. Hij hoopte niet alleen op zakelijk succes, maar ook op persoonlijk geluk. Als hij de ware had gevonden, wilde hij met haar door de smalle straatjes slenteren om haar te laten zien waar de oorsprong van zijn succes lag: in dat kleine lab van zijn Franse collega. Ze zou haar hand in de kromming van zijn elleboog leggen en zich gekoesterd voelen, en hij zou haar vrolijke lach horen, helder als een zomerdag, en het geluk tot in de puntjes van zijn tenen voelen.

Alfons' gedachten waren als een dunne draad, die hem nu al verbond met de werkelijkheid waarover hij fantaseerde. Zijn vrouw zou hem de stamhouder schenken naar wie hij zo uitkeek, en daarna nog meer zonen

en dochters, die aan de Tegernsee een fijne, beschermde jeugd zouden hebben. En wanneer zijn kinderen op een dag bereid zouden zijn om zijn werk voort te zetten, dan zou hij hun alles leren wat hij wist.

Als op vleugels liep hij de hoek om. Bij de volgende kruising lag de bistro waar hij 's middags vaker kwam. Zonder omwegen liep hij erop af, en hij ging zitten en sloeg de menukaart open.

Terwijl hij zijn blik op het handjevol gerechten richtte, voelde hij de warme zonnestralen in zijn nek. Hij deed zijn ogen dicht en zag het voor zich. Zijn toekomst. In gedachten was dat gezin er nu al...

1.

Leonie doorkliefde met haar armen het water. Het geklots van de golven vulde haar oren. Ze draaide haar hoofd schuin naar links, toen naar rechts en daarna weer naar links.

Haar lichaam en het meer vormden een eenheid, onlosmakelijk met elkaar verbonden. Haar draaiende armen, haar peddelende voeten en het water: dat was alles wat er bestond. Meter na meter gleed ze door het meer. Als ze zwom, deed de rest van de wereld er niet meer toe. Alleen de volgende crawl en de volgende ademhaling telden, verder niets. Haar mond ging open voor een snelle hap lucht, haar hoofd kwam een stukje uit het water omhoog.

‘Leonie!’

Vanaf de oever weerklonk haar naam over het spiegelende oppervlak. Haar bewegingen stokten, ze streek de nattigheid van haar gezicht en tuurde naar de oever. Gedeon stond op de steiger en wapperde met een witte handdoek.

‘Nog dertig slagen.’ Hij legde zijn handen als een toeter rond zijn mond. ‘Dan heb je de olympische kwalificatie op zak.’ Om zijn woorden kracht bij te zetten stak hij zijn duimen op.

Er verscheen een glimlach op Leonies gezicht. Gedeon en zijn grappen. Ze was nog nooit zo blij geweest met zijn onbekommerde kijk op het leven als op dit moment. Ze zwaaide naar hem, vond opnieuw haar ritme en crawlde verder.

Twintig, negentien, achttien... bij één was ze bij de ladder aangekomen.

‘Toptijd, ondanks de kleine onderbreking. Gefeliciteerd.’ Gedeon deed de stopwatch in zijn broekzak en stak zijn hand naar haar uit. Leonie pakte die vast en liet zich omhoogtrekken. Het hout onder haar voeten voelde ondanks het slechte weer niet koud aan, maar haar tanden klapperden. Buiten adem wikkelde ze de reusachtige frottéhanddoek om zich heen en liet ze zich door Gedeon droogwrijven. Ze trok de badmuts van haar hoofd, waardoor haar haar, bruin als hazelnoten, over haar schouders viel.

‘Brr, je bent kouder dan een ijsklontje,’ zei Gedeon, die intussen haar armen afdroogde.

Leonie keek naar de hemel. Septembergrijs met laaghangende wolken. Passend weer voor deze droevige dag, want over een paar uur zouden ze voor altijd afscheid nemen van haar broer. Nadat hij ook de rest van haar lichaam had afgedroogd, liet Gedeon de handdoek vallen en stak hij haar badjas omhoog.

‘Steek je armen uit en kruip erin!’

Ze schonk hem een dankbare lach, stak haar armen in de behaaglijke mouwen en wilde net de ceintuur dichtknopen, toen Gedeon haar handen vastpakte.

‘Wil je worden opgewarmd?’ vroeg hij. Hij trok haar tegen zich aan, duwde zijn lichaam tegen haar natte badpak en sloeg zijn armen om haar heen.

Zijn haren kietelden haar wang. Het voelde zo fijn als hij haar vasthield, vandaag al helemaal. Ze stonden daar innig verstrengeld, totdat Gedeon haar kin vastpakte en langzaam haar gezicht naar hem ophief.

‘Vandaag hou ik extra veel van je. Ik vond dat wel het vermelden waard.’ Hij zoende het puntje van haar neus.

Dat was zijn eerste liefdesverklaring geweest. *Vandaag hou ik extra veel van je.* Drie weken na hun ontmoeting in de gang op kantoor. Ze waren elkaar haastig gepasseerd, met hun gedachten bij hun werk. Gedeon had haar vanuit zijn ooghoek gezien, maar dat was voor hem genoeg geweest om te blijven staan en om te keren. Na een paar stappen had hij haar ingehaald, haar op de schouder getikt en ‘Hallo!’ gezegd.

Alleen dat woordje. Zijn blik had haar ogen gevonden en niet meer losgelaten. Hij had haar bekeken alsof ze een wereldwonder was en had met die schaamteloze brede lach op zijn gezicht gezegd: ‘Weet u toevallig waar ik die kostbaarheid kan vinden die liefde wordt genoemd? U ziet eruit als iemand die het antwoord op die belangrijke vraag kent.’

Haar mond was opengevallen van verbazing. ‘Daar moet ik even over nadenken...’ had ze toen gezegd. ‘Hebt u iets aan een routebeschrijving naar de beste bakker met de lekkerste broodjes? Die zijn ook met liefde gebakken. Echt waar.’

Zodra ze allebei in de lach schoten, was het raak. Tijdens de lunchpauze

hoorde ze dat hij de nieuwe chef was van de researchafdeling van Glanz en dat zijn job hem erg goed beviel. Drie weken later brachten ze voor het eerst samen de nacht door.

Toen ze de volgende ochtend slaperig haar ogen had opengedaan, was zijn glimlach het eerste wat ze zag. Hij had haar haren uit haar gezicht gestreken en gefluisterd: ‘Vandaag hou ik extra veel van je. Vandaag en de rest van mijn leven.’

Zijn stem was zo zacht geweest dat ze dacht dat ze het zich had ingebeeld.

Toen hij haar vragende blik en de flikkering van onzekerheid in haar ogen zag, knikte hij. ‘Dat was een liefdesverklaring, Leonie. En ik meen het.’

Sinds die nacht was hij haar steun en toeverlaat en zij was zijn engel. Met die woorden had hij haar moeder tijdens hun bruiloft tot tranen geroerd. Ook haar vader had zijn keel geschraapt, een duidelijk teken dat hij aangedaan was.

Wij maken elkaar aan het lachen, we vangen elkaar op als we struikelen. We delen werk en vrije tijd, ons hele leven.

Leonie rukte zich los uit de herinnering aan die bijzondere dag, nu vijf jaar geleden. Hun trouwdag.

Ze voelde Gedeons hartslag. Kon ze maar voor altijd hier blijven staan en haar man zoenen... maar de tijd tikte onbarmhartig verder.

Het getjilp van de vogels bracht haar weer terug naar de werkelijkheid. Gedeon haalde zijn lippen met tegenzin van de hare. Hij raapte de handdoek en haar badmuts op, die eenzaam op de grond lagen, pakte Leonies hand en verstrengelde zijn vingers met de hare. ‘Kom, we gaan.’

Hand in hand liepen ze de heuvel op. Halverwege splitste het licht hellende pad zich, en een van de twee paadjes voerde van de steiger naar het tuinhuis met het overdekte terras en langs de volière met de vrolijk huppende parkieten, waar Alexander zo dol op was geweest, naar het huis van haar familie, waar ze al haar hele leven woonde. Leonie keek naar de achtergevel, die in een zachte crèmetint was geverfd. Het kwam door de symmetrie dat de villa zo’n fraaie, voorname uitstraling had. In het midden lag het hoofdgedeelte, waar ooit haar grootouders hadden gewoond, dat aan weerszijden zijvleugels had. De later aangebouwde delen telden slechts drie lagen, maar waren dankzij de zuilen, de balkons en de ramen met gele roeden niet minder indrukwekkend. Ze waren aan de villa toegevoegd om

alle familieleden, plus partners, een onderkomen te bieden. Voor bezoekers was het mozaïek in de vorm van een goudsbloem, het herkenningsteken van de familieresidentie, doorgaans het eerste wat hun aan het huis opviel. Pas daarna viel hun blik op de uitnodigende entree met de felgele zuilen, de geplaveide draaicirkel en de halfhoge muur die het gehele terrein voor het huis omringde. Ten slotte waren er nog de indrukwekkende bomen, waartussen van juni tot oktober de talloze bloeiende goudsbloemen te zien waren waardoor het landschap tot ver buiten de grenzen van het landgoed werd beheerst. Die bloeiden zelfs langs de oever van het meer. Een zee van geel, zo indrukwekkend dat je er alleen maar met ontzag naar kon kijken.

Leonie en Gedeon gingen het hoofdgebouw binnen en liepen langs de lift, die in de jaren zeventig was ingebouwd. Links lag de woning van Annalena, Leonies moeder, rechts woonden haar broer Alexander en zijn vrouw Valerie. Op de eerste verdieping woonde haar tweelingzus Ella, daarboven Leonie zelf, en de gehele bovenste etage van het hoofdgebouw was het domein van Hedi, Leonies grootmoeder.

Ze liepen de trap op naar de tweede verdieping, waar Gedeon de deur van hun ruime appartement openduwde, die op een kier stond. Leonie liep de gang in. ‘Ik ga een warme douche nemen,’ zei ze.

‘En ik zwengel de koffiemachine aan en maak een ontbijtje, dus neem de tijd.’

‘Dank je. Je bent een schat. En dank je dat je bent zoals je bent.’

Leonie gaf Gedeon nog een zoen en liep de badkamer in. Eenmaal onder de douche kneep ze in de fles shampoo om haar haar in te zepen. Terwijl het warme water over haar heen liep, moest ze opeens denken aan het allerlaatste wat haar grootvader tegen zijn vrouw had gezegd: *In het licht van de liefde blijven de schaduwen van elk leven verborgen...*

Ze had hem nooit gekend, maar ze voelde zich met hem verbonden. Als kind had ze haar oma al met vragen over hem bestookt, zij het zelden met het gewenste resultaat.

Wat voorbij is, komt ook door vertellen niet meer terug, hoorde ze haar grootmoeder weer zeggen.

Vragen over de tijd waarin ze haar man had leren kennen beantwoordde haar grootmoeder met grote tegenzin, en tot op de dag van vandaag wist

Leonie niet wat de reden daarvoor was. Haar grootvader was degene die de goudsbloemcrème op de markt had gebracht – en daarmee was een ongekend succesverhaal begonnen.

Leonie was hem ook erg dankbaar voor het feit dat hij met de oprichting van Glanz AG een basis voor hen allemaal had gelegd. Haar familie volgde nog altijd de weg die hij in Grasse was ingeslagen en later aan de Tegernsee had voortgezet. Misschien betekenden zijn woorden en zijn werk wel zoveel voor haar omdat er werd beweerd dat ze heel erg op hem leek.

Leonie spoelde de shampoo uit haar haar, draaide de kraan dicht en stapte de douche uit. Al jaren gaf het zwemmen haar een energie waar ze de rest van de dag profijt van had. Ze ontleende kracht aan de stilte van de natuur. Maar vandaag, nu ze een herdenkingsdienst hielden voor degenen die een week eerder niet bij de begrafenis in besloten kring aanwezig hadden kunnen zijn, voelde ze zich leeg en opgebrand.

Vanuit de slaapkamer klonk het gezoem dat aangaf dat iemand haar een berichtje had gestuurd. Dat was vast Silvy. Ze hadden tot aan hun eindexamen samen op een internaat gezeten en inmiddels werkte Silvy als binnenhuisarchitect. Ze vond het heerlijk om verschillende kleuren en vormen met elkaar te combineren en had er altijd al veel talent voor gehad. Ze was al zes jaar gelukkig getrouwd met Sascha, die ze tijdens haar studie had leren kennen. Die twee hadden in het begin flink de bloemetjes buitengezet – ze hadden bijna dagelijks gefeest, met de bijbehorende katers – maar sinds een paar jaar deden ze het rustiger aan. Ze woonden in een oud pand in München en werkten beiden hard.

Wij internaatsmeiden, zei Silvy altijd wanneer ze tijdens gesprekken herinneringen ophaalden aan de tijd die hen zo had gevormd. Leonie liep de slaapkamer in en pakte haar telefoon.

Leo, lieverd, het komt zo slecht uit, maar ik lig met veertig graden koorts in bed. En op deze droevige dag had ik je hand willen vasthouden en je kracht willen geven, ik had er gewoon voor je willen zijn. Helaas kan ik vandaag alleen maar in gedachten bij je zijn. Geef een gil als je me nodig hebt. Ik ben er altijd voor je, ook van een afstand! Silvy

Silvy was de enige die haar Leo noemde.

‘Mijn ouders waren ervan overtuigd dat hun tweeling een jongen en een meisje zou worden en hebben het er gewoon nooit over dat ik geen Leo ben geworden,’ had Leonie verteld toen ze samen hun kamer op het internaat hadden betrokken. Sindsdien noemde haar vriendin haar Leo.

Leonie wenste Silvy een spoedig herstel en liep haar kleedkamer in om uit te zoeken wat ze moest aantrekken. Alexander was dood. Hij was nog geen vijfendertig jaar oud geweest toen hij door een val uit het raam van zijn kantoor om het leven kwam...

Ze merkte dat de pijn langs haar rug omhoogkroop en haalde diep adem om haar verdriet te kunnen beheersen. Met de rug van haar hand veegde ze een traan van haar wang. Niets kon Alexander terugbrengen, herinneringen niet en ook geen tranen, maar soms lieten die tranen zich niet tegenhouden.

‘Het ontbijt is klaar!’ riep Gedeon vanuit de keuken, waarmee hij haar pijnlijke gedachten onderbrak. Vandaag moest ze sterk zijn, voor haar moeder.

‘Ik kom eraan!’ Ze slikte de tranen weg, schoof de hangertjes opzij en pakte haar zwarte jurk. Nadat ze die had aantrokken, deed ze in de badkamer nog wat rouge op haar wangen en föhnde snel haar haar. Toen ze de gang op liep, hoorde ze in de keuken het gekletter van bestek en flarden van de radio.

Gedeon haalde bij het fornuis eieren uit de pan en liet ze onder de koude kraan schrikken. ‘Wil je er ook een?’ Hij keek over zijn schouder naar haar en wees met de lepel naar de eieren.

Leonie schudde haar hoofd. ‘Geen trek.’

Gedeon schonk twee glazen vol met sinaasappelsap en gaf er een aan haar. Leonie nipte eraan.

Hij pakte een bordje met fruit, zette dat op haar plek neer, met ernaast een servet waarop hij een smiley had getekend, en schoof haar stoel opzij. ‘Gelieve plaats te nemen,’ zei hij, met een buiging als een gentleman van de oude stempel. Hij wachtte totdat ze was gaan zitten en volgde toen haar voorbeeld.

Leonie zag dat hij zijn ei pelde, er zout op strooide en de lepel in het lobbige geel stak.

‘Ik weet dat dit een zware dag voor je is.’ De ontspannen uitdrukking

van eerder die ochtend bij het meer was van Gedeons gezicht verdwenen. 'Maar je bent niet alleen. We slaan ons gezamenlijk door de herdenkingsdienst heen.' Hij klonk als een vader die zijn kind tegen de wereld wilde beschermen. 'In voor- en tegenspoed, dat hebben we elkaar beloofd.' Hij boog voorover en legde zijn hand tegen haar wang.

'En daar houden we ons ook aan,' bevestigde Leonie. Ze prikte met haar vork in een aardbei en bracht die naar haar mond, maar voordat ze een hap kon nemen legde ze haar vork weer neer. Ze kreeg geen hap naar binnen, en hoewel de koffie warm en zoet was, smaakte ook die haar vandaag niet.

Gedeon smeerde boter op zijn brood en deed er plakjes tomaat op. Leonie keek naar zijn vooruitstekende kin, zijn korte, perfect gekapte zwarte haar en zijn grijze ogen. Alles zag eruit zoals altijd, en toch was deze dag zo anders dan alle andere die ze samen hadden doorgebracht. Maar met Gedeon en Ella aan haar zijde moest ze vandaag wel aankunnen. Ze prees zich zo gelukkig met het feit dat ze die twee had!

Leonie streek met haar vingers langs de rand van haar koffiekopje en zat in gedachten al bij de nabije toekomst. Het was niet niks om samen met Ella de leiding van het bedrijf over te nemen. Ze durfde nauwelijks te denken aan wat er de komende tijd op haar af zou komen. Eindeloze besprekingen, nieuwe producten ontwikkelen, budgetten vaststellen, personeel bijscholen... Zij was van hen twee eerder degene die knopen doorhakte en verantwoordelijkheid op zich nam, dus Ella zou flink op haar leunen.

Leonie keek uit het raam. Buiten piepte de zon tussen de wolken door en het meer glinsterde als fonkelend kwikzilver. Ondanks alle verschillen tussen haar en haar broer had ze een goede band met Alexander gehad. Kon ze nog maar eens met hem praten en hem nog eens zien lachen. Dat had hij in het afgelopen jaar veel te weinig gedaan...

Hoewel Leonie geen trek had, pakte ze toch een snee brood. Ze moest iets eten, dan kwam haar maag hopelijk tot bedaren en had ze kracht voor wat ging komen. Gedeon bladerde door de *Financial Times*. Om negen uur luidde de kerkklok. Hij vouwde de krant op.

'Laat de afwas maar staan, die doen we later wel.' Hij schoof zijn stoel naar achteren, waste zijn handen bij de gootsteen en liep de gang in.

Bij de kapstok sloeg hij nog eens zijn armen om haar heen. 'Lieverd,

vergeet niet...’ Hij maakte zich van haar los en keek Leonie aan alsof hij hun huwelijksbelofte opnieuw ging uitspreken. ‘Wij twee, wat er ook gebeurt,’ beloofde hij met die innemende glimlach waarop ze destijds zo verliefd was geworden.

Gedeon had begrepen dat ze, net als haar moeder eerder, vanwege het bedrijf ook na haar trouwen haar meisjesnaam Glanz wilde blijven dragen. Ze kon in elke situatie rekenen op zijn begrip en steun. Ook nu.

‘Wij twee, wat er ook gebeurt,’ herhaalde ze, en ze kuste hem teder.

Hij hielp haar in haar jas en deed de deur open.